

Sygn. akt II AKa 288/16

Lublin, dnia 28 czerwca 2017 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Mariusz Młoczkowski
Sędziowie:	SA Grażyna Jakubowska SO del. do SA Adriana Orzechowska (sprawozdawca)
Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Kijak

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie Elżbiety Książek - Sadło

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2017 r.

sprawy **K. W.** syna A. i E. z domu Z., urodzonego (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt II K 4/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie trzecim tego orzeczenia kwalifikuje z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k., skazując K. W. za jego popełnienie na podstawie tych przepisów, zaś za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. przyznaje ze środków Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 885,60 zł (ośmuset osiemdziesięciu pięciu złotych sześćdziesięciu groszy), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, ustalając że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o to, że:

I. w nieustalonym okresie do dnia 23 stycznia 2009 r. w S., działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu w ten sposób, że N. U. i K. W. udostępnili P. G. broń palną w postaci pistoletu

gazowego o nr (...) i nazwie (...) 9 mm Pa K. wraz z 2 sztukami amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej, z 1 nabojem pistoletowym alarmowym kaliber 9 mm P.A., jak też z trzema sztukami amunicji kaliber 9 mm nieustalonej produkcji, którą posiadali bez wymaganego ustawą z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji zezwolenia, celem posłużenia się tym przedmiotem w czasie popełnionego w dniu 23 stycznia 2009 r. w S. rozboju w czasie, którego P. G. grożąc natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu opisanego pistoletu gazowego, a A. B. przy użyciu drewnianego kija bejsbolowego, wobec pracowników Urzędu Pocztowego w S. Filia Nr 2 przy ul. (...) – M. B., T. S. oraz B. K., zażądali od M. B. wydania pieniędzy znajdujących się w kasie Urzędu Pocztowego, a następnie po uprzednim wybiciu, za pomocą kija bejsbolowego, szyby oddzielającej personel poczty od części przeznaczony dla obsługi interesantów wdarli się do części wyznaczonej dla personelu, skąd zabrali w celu przywłaszczenia: skórzaną kasetkę o wartości 1900 zł wraz z zawartością pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 30 zł, działając tym samym na szkodę Poczty Polskiej i wskazanych pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat po odbyciu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej uprzednio w warunkach art. 64§1 kk,

tj. o czyn z art. 280§2 kk w zw. z art. 263§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§2 kk

II. w nieustalonym okresie do dnia 13 lutego 2009 r. w S., działając w bezpośrednim zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i porozumieniu w ten sposób, że N. U. i K. W. udostępnili P. G. broń palną w postaci pistoletu gazowego o Nr (...) i nazwie (...)mm Pa K. wraz z 2 sztukami amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej, 1 nabojem pistoletowym alarmowym kaliber 9 mm P.A., jak też z trzema sztukami amunicji kaliber 9 mm nieustalonej produkcji, którą posiadali bez wymaganego ustawą z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji zezwolenia, celem posłużenia się tym przedmiotem w czasie popełnionego w dniu 13 lutego 2009 r. w S. rozboju w czasie, którego P. G. grożąc natychmiastowym użyciem przemocy przy użyciu opisanego pistoletu gazowego wobec pracowników (...) Partnera (...) Banku S.A. w S. przy ul (...) – B. A., E. M. oraz A. M. zażądali od B. A. wydania pieniędzy znajdujących się w kasie (...) Partnera G. M. Banku, a następnie po przeszukaniu szuflad i kasetek przeznaczonych do przechowywania pieniędzy znajdujących się w pomieszczeniu wyznaczonym dla obsługi klienta skąd zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 4850 zł oraz stanowiący własność E. M. telefon komórkowy marki N. (...) o Nr (...) o wartości 320 zł, działając tym samym na szkodę E. M. oraz (...) Partnera (...)Banku S.A. przy czym czynu tego dopuścili się przed upływem okresu 5 lat po odbyciu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej uprzednio w warunkach ar. 64§1 kk

tj. o czyn z art. 280§ 2 kk w zw. z art. 263§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§2 kk

III. w bliżej nieustalonym okresie do dnia 20 kwietnia 2009 r. w S. wspólnie i w porozumieniu z N. U., P. G. i A. B., posiadał bez wymaganego ustawą z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji zezwolenia: broń palną gazową w postaci pistoletu gazowego o nazwie (...) 9 mm P.A. (...) produkcji niemieckiej, 2 sztuki amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej, 1 nabój pistoletowy alarmowy kaliber 9 mm P.A., jak też trzy sztuki amunicji kaliber 9 mm nieustalonej produkcji, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 14 stycznia 2004 r. sygn. II K 94/03,

tj. o czyn z art. 263§2 kk i art. 64§1 kk

IV. w bliżej nieustalonym dniu w marcu 2009 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu z N. U., w bezpośrednim zamiarze aby N. S. dokonał czynu zabronionego, nakłaniał go do wejścia w posiadanie bez wymaganego ustawą z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji zezwolenia broni palnej w postaci pistoletu gazowego nazwie (...) 9 mm P.A. (...) produkcji niemieckiej wraz z 2 sztukami amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej, 1 nabojem pistoletowym alarmowym kaliber 9 mm P.A. celem przechowania i ukrycia tej broni palnej z amunicją, co nastąpiło w bliżej nieustalonym dniu do dnia 16 kwietnia 2009 r. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 14 stycznia 2004 r. sygn. II K 94/03,

tj. o czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 263§2 kk i art. 64§1 kk

V. w dniu 16 kwietnia 2009 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z N. S., w bezpośrednim zamiarze, aby A. B. dokonał czynu zabronionego w postaci rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia, udostępnił mu za pośrednictwem N. S. narzędzie służące do popełnienia tego czynu zabronionego w postaci broni palnej - pistoletu gazowego nazwie (...) 9 mm P.A. (...) produkcji niemieckiej oraz 2 sztuki amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej i 1 nabój pistoletowy alarmowy kaliber 9 mm P.A. ułatwiając mu w ten sposób popełnienie wskazanego czynu zabronionego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat po odbyciu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej uprzednio w warunkach art. 64§1 kk za czyn z art. 280§2 kk,

tj. o czyn z art. 18§3 kk w zw. z art. 280§2 kk w zw. z art. 263§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§2 kk /k 2094-2134/

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z 6 września 2016 r. sygn. IIK 4/15:

I. oskarżonego K. W. w ramach czynów zarzuconych mu w pkt I, II i XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w nieustalonym okresie, do dnia 23 stycznia 2009 r. w S., w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc aby P. G. i A. B. dokonali przestępstw rozboju z użyciem broni palnej, ułatwił im popełnienie takich przestępstw w ten sposób, że udostępnił im broń palną w postaci pistoletu gazowego o nr (...) i nazwie (...) 9 mm Pa K. wraz z 2 sztukami amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej, z 1 nabojem pistoletowym alarmowym kaliber 9 mm P.A., jak też z trzema sztukami amunicji kaliber 9 mm nieustalonej produkcji, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat po odbyciu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej uprzednio w warunkach art. 64§1 kk, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2kk, a ponadto tego, że w dniu 16 kwietnia 2009 r. w S. w woj. (...) przewidując możliwość popełnienia przez A. B. czynu zabronionego w postaci rozboju z użyciem broni palnej i godząc się na to, w celu ułatwienia mu popełnienia takiego czynu przekazał A. B. za pośrednictwem N. S. broń palną w postaci pistoletu gazowego o nazwie (...) 9 mm P.A. (...) produkcji niemieckiej oraz 2 sztuki amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej i 1 nabój pistoletowy alarmowy kaliber 9 mm P.A., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej uprzednio w warunkach art. 64§1 kk, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i ustalając, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, skazał za nie oskarżonego na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, wymierzając mu na podstawie art. 19 §1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 91 §1 kk karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

II. oskarżonego K. W. w ramach czynu zarzuconego w pkt XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie do dnia 20 kwietnia 2009 r. w S. w woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami posiadał bez wymaganego ustawą z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji zezwolenia broń palną gazową w postaci pistoletu gazowego o nazwie (...) 9 mm P.A. (...) produkcji niemieckiej, 2 sztuki amunicji kaliber 9 mm P.A. produkcji niemieckiej, 1 nabój pistoletowy alarmowy kaliber 9 mm P.A., jak też trzy sztuki amunicji kaliber 9 mm nieustalonej produkcji, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 2 kk i za ten czyn skazał go na podstawie art. 263 § 2 kk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego K. W. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XIV aktu oskarżenia, eliminując z opisu czynu słowa „przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem okresu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 14 stycznia 2004 r. sygn. II K 94/03”, a nadto z kwalifikacji prawnej tego czynu eliminując art. 64 § 1 kk i ustalając, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 263 § 2 kk, skazał za to oskarżonego na podstawie art. 263 § 2 kk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego łączną karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. W. w S. kwotę 2.656,80 (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć 80/100, w tym 496,80 zł podatek VAT stawka 23%) złotych tytułem obrony z urzędu wykonywanej w imieniu oskarżonego K. W.;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 (tysiąc) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go w części poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 2.518,30 (dwa tysiące pięćset osiemnaście 30/100) złotych, w pozostałym zakresie przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. /k 5338-5340/

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca K. W., zaskarżając orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez:

naruszenie art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na:

- błędnej i pobieżnej ocenie dowodów, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego, zeznań A. B., Ł. W., P. G., a także z materiałów niejawnych w postaci treści rozmów zarejestrowanych podczas kontroli operacyjnej obiektu o kryptonimie (...), co na skutek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, doprowadziło do nieuzasadnionego ustalenia, że K. W. miał wiedzę o planowanych przez A. B. i P. G. przestępstwach i chciał z nich uzyskać korzyść majątkową, mimo że prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że K. W. takiej wiedzy nie miał, a tym samym nie mógł udzielić pomocy w popełnieniu dokonanych przestępstw;

-błędnej ocenie dowodów, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego, zeznań N. U. i zeznań N. S. i nieuzasadnionym przyjęciem, że K. W. towarzyszył zamiar posiadania broni, mimo że analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że takiego zamiaru nie miał, a chciał jedynie odebrać broń A. B., aby ten nie użył jej w konflikcie z J. B..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania. /k 5359-5361/

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Obrońca K. W. nie sformułował w apelacji tego rodzaju zarzutów, które uzasadniałyby uwzględnienie jego żądania i uchylenie przedmiotowego wyroku. Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień, o których mowa w środku odwoławczym bądź innych, podlegających uwzględnieniu z urzędu, a skutkujących powinnością, chociażby dalej idącej zmiany zaskarżonego orzeczenia, niż dokonana. Jednocześnie kontrola odwoławcza tego wyroku, przez pryzmat zarzutów apelacji, wykazała jej bezzasadność.

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., aby był skuteczny nie może się opierać jedynie na kwestionowaniu ustaleń sądu I instancji, czy też przeciwstawianiu tymże ustaleniom innych, opartych na dokonanej przez skarżącego odmiennej ocenie materiału dowodowego (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 roku w sprawie I KR 197/74 – OSNKW 5/1975 poz. 58). Przekonanie, bowiem sądu o miarodajności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje w zgodzie z art. 7 k.p.k., jeśli jest: poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. (tak min. wyrok Sądu Najwyższego z 9 listopada 1990 roku sygn. WRN 149/90 – OSNKW 7-9/1991 poz. 41).

Analiza akt sprawy wykazała, że sąd okręgowy sprostał wszystkim powyższym wymogom. Tym samym podniesiony w sprawie zarzut obrony art. 7 k.p.k należało uznać za bezzasadny. Nie sposób również podzielić poglądu skarżącego, że sąd I instancji dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego naruszył przepis art. 5 § 2 k.p.k. Jednocześnie przy tym, już sam fakt powołania przez obrońcę oskarżonego zarzutu naruszenia tejże normy przesądza, że niewłaściwie interpretuje on znaczenie, sformułowanej w nim zasady in dubio pro reo. Z jej naruszeniem mamy, bowiem do czynienia tylko wówczas, kiedy sąd orzekający poweźmie wątpliwości, co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc ich usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego. Nie zaś wtedy,

kiedy kwestionowane przez tę stronę, niezadowolające jej ustalenia faktyczne są wynikiem uznania za wiarygodne konkretnych dowodów, kosztem innych -przeciwnych. W sytuacji bowiem, gdy sąd rozpoznający sprawę dysponuje określonymi dowodami, które uzna za przekonujące i stanowisko to nie koliduje z art. 7 k.p.k. – to nawet wówczas, gdy z innej grupy dowodów można byłoby wywieść wniosek przeciwny do wyrażonego przez sąd, odnośnie okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, brak jest możliwości uznania, że sąd rozstrzygnął na jego niekorzyść wątpliwości, o jakich mowa w art. 5§2 k.p.k.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd Okręgowy w Siedlcach miał wątpliwości, co do sprawstwa lub winy K. W., odnośnie któregośkolwiek z przypisanych mu przestępstw, a w konsekwencji, aby rozstrzygnął takowe na jego niekorzyść. Lektura akt sprawy w tym, motywów kwestionowanego orzeczenia przez pryzmat argumentacji przytoczonej w apelacji, nie spowodowała także, aby Sąd Apelacyjny powziął wątpliwości o jakich mowa wyżej, w odniesieniu do opisywanych przez obrońcę okoliczności, które mogłyby podważyć pogląd o trafności analizowanego orzeczenia.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że prawidłowa ocena materiału dowodowego, w tym w szczególności: w postaci wyjaśnień K. W. oraz zeznań: A. B., Ł. W., P. G., jak też treści rozmów zarejestrowanych podczas kontroli operacyjnej obiektu o kryptonimie (...) powinna prowadzić do wniosku, że oskarżony nie mógł udzielić pomocy w popełnieniu przestępstw planowanych przez A. B. i P. G., zaś w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań: N. U. i N. S. do konkluzji, że nie miał zamiaru posiadania broni.

Sąd I Instancji wyczerpująco omówił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowody, na podstawie których, oparł kwestionowane w apelacji ustalenia, przesądzające o realizacji przez K. W. zamiaru posiadania broni palnej i amunicji, bez wymaganego ustawą zezwolenia, jak też przekonująco wyjaśnił z jakich powodów nie dał wiary dowodom przeciwnym. Ponowne przywoływanie tej argumentacji w całości jest obecnie zbędne.

Przypomnienia wymaga to, że przez posiadanie w rozumieniu art. 263§2 k.k. należy rozumieć każde faktyczne, nawet krótkotrwałe władanie rzeczą, zarówno jak właściciel, ale i bez chęci zatrzymania dla siebie np. tylko aby używać chwilowo, czy za kogoś innego, z zamiarem przywłaszczenia lub bez, czy przechowania z upoważnienia innej osoby. Charakteryzują go takie czynności, jak "mieć, trzymać, utrzymać czy dysponować". Co istotne omawiany występki może zostać popełniony nie tylko przez działanie ale i zaniechanie, a sprawca tego przestępstwa może być posiadaczem broni lub amunicji, nawet jeśli ich nie widział i nie dotykał. (por. min.: postanowienie Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 2014 r. sygn. IV KK 44/14, wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2009 r., sygn. II KK 197/08, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 27 czerwca 2002 r., sygn. II AKa 149/02, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 czerwca 2007 r., sygn. II AKa 55/07, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 24 stycznia 2008 r. sygn. II AKa 396/07, wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 1983 r. sygn. Rw 286/83, OSNKW 1983, Nr 10–11, poz. 89 SA we Wrocławiu z 1 lipca 2014 r. sygn. II AKa 161/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23 grudnia 2014 r. sygn. II AKa 393/14).

W praktyce orzeczniczej i doktrynie utrwalony i niekwestionowany jest pogląd o konieczności innego niż cywilistyczne rozumienia posiadania, w odniesieniu do przestępstwa z art. 263§2 k.k. Oczywiście jest zatem, że nie ogranicza się ono wyłącznie do „osobistego dzierżenia broni czy amunicji, a oznacza każde władanie nimi – w tym także w zakresie możliwości wydawania zleceń co do jej dalszego losu, gdy jest złożona poza miejscem, do którego sprawca ma ciągły dostęp, byle tylko to od niego zależał jej dalszy los i miał zamiar jej posiadania" (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 8 kwietnia 2014 r. w sprawie IV KK 44/14). Niezależnie od powyższego należy przypomnieć, że zgodnie z art. 18§1 k.k. współsprawcą jest ten, kto biorąc udział w porozumieniu, ma wpływ na popełnienie czynu zabronionego i bierze istotny w nim udział, nawet bez konieczności wypełnienia swoim zachowaniem, w całości bądź w części, znamion zamierzonego czynu zabronionego ale wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Wystarczy wtedy, że współdziałający akceptuje zachowanie drugiego sprawcy, także wówczas, gdy sam nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego czynu zabronionego.

W świetle podniesionych powyżej okoliczności, przychylenie się do poglądu skarżącego, że posiadanie przez K. W. broni i amunicji sprowadzało się jedynie do krótkotrwałego, technicznego kontaktu z nimi przez zabranie ich A. B. i przekazanie H. S., aby ten pierwszy nie użył ich w ramach konfliktu z J. B. byłoby, co do zasady, bez znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej, bowiem z przyczyn już omówionych i tak zrealizowałby on znamiona art. 263§2 k.k.

Niezależnie jednak od powyższego za oczywiście słuszne należało uznać odmienne, od zaprezentowanego w apelacji, stanowisko Sądu Okręgowego w Siedlcach (min. k 5348-5349, 5356 akt sprawy), że K. W. był posiadaczem broni i amunicji, bez wymaganego zezwolenia przez znacznie dłuższy czas i w znacznie szerszym zakresie, niż postulowany przez jego obrońcę, przy czym - co pewne - realizował co do tych przedmiotów uprawnienia właścicielskie, posiadając je wspólnie i w porozumieniu z szeregiem kolejnych ustalonych osób (nie tylko N. S. i N. U.). Oczywiście, że wyczerpał w ten sposób znamiona art. 263§2 k.k. z zamiarem bezpośrednim, wiedział bowiem, że ani on ani inne współdziałające z nim osoby nie dysponowały, wymaganym przez ustawę zezwoleniem. Co znamienne - oskarżony w tym samym czasie odbywał karę pozbawienia wolności.

Sąd I instancji przekonująco i logicznie wyjaśnił, dlaczego odrzucił z grupy wiarygodnych dowodów wyjaśnienia K. W., w których utrzymywał on, że przedmiotowa broń stanowiła własność A. B., zaś ten widział ją po raz pierwszy w jego mieszkaniu 28 lutego 2009 r. Podobnie za niewiarygodne uznał, w sprecyzowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zakresie: zeznania P. G., A. B. i Ł. W..

Rację ma sąd okręgowy (min. k5348-5349), że powyższe dowody (w tym przytoczone twierdzenia oskarżonego) są sprzeczne z szeregiem innych wiarygodnych i korespondujących ze sobą. W szczególności odwołał się w tym zakresie do miarodajnych zeznań N. S., który szczegółowo opisywał okoliczności przekazania mu broni przez K. W. oraz poprzedzającej ten fakt (miesiąc wcześniej) rozmowy z nim i N. U., którzy namawiali go do jej przyjęcia. Oskarżony twierdził wówczas, że broń należy do niego i N. U.. N. U. nadmienił, że broń „kupili niedrogo”. Jak wynika z zeznań tego świadka K. W. i N. U. skarżyli się, że „mają problem z bronią”, bo nie mają jej gdzie przechować, „a B. wariuje”. Jednocześnie K. W. narzekał, że ciężko było zdobyć tę broń i naboje, a B. wystrzelił już kilka pocisków, w ten sposób „zmarnował naboje i trudno będzie zdobyć te kolejne” (min. zeznania N. S. k 1734). Po jakimś czasie A. B. naciskał K. W., aby ten dał mu broń i N. S. na polecenie oskarżonego przekazał ją ponownie A. B. (k.7207v, 1727-1735).

Konsekwentne w powyższym zakresie zeznania N. S. korespondowały z opinią z przeprowadzonych badań broni i balistyki nr (...) (k.1226-1227). Korelowały także z zeznaniami Ł. W. ze śledztwa, w których twierdził on, że A. B. chwalił mu się bronią, powołując się na to, że dostał ją od K. W. (k. 943). Rację ma Sąd Okręgowy w Siedlcach, że zmiana stanowiska przez tego świadka na rozprawie (min. k 5246-5265) nie była w stanie skutecznie podważyć powyższych miarodajnych dowodów. Ich dopełnieniem były sformułowania używane przez oskarżonego w rozmowach telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...) (mogące być obecnie przedmiotem niniejszego „jawnego” uzasadnienia, wobec zniesienia klauzuli tajności), kiedy to wielokrotnie powoływał się na to, że przedmiotowa broń stanowiła jego własność, że to on podejmuje decyzje gdzie i przez kogo jest ona używana, bądź przechowywana i że „im ją pożyczył” a potem „zabrał” (min. k 90,91,96,97 akt z protokołami oględzin płyt), co koresponduje również z treścią komunikatów przekazywanych przez jego rozmówcę.

Mając na uwadze powyższe nie ulegało wątpliwości, że sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów, słusznie uznając (z przyczyn wyczerpująco omówionych, zwłaszcza w motywach zaskarżonego wyroku min. k 5349-5353) za niewiarygodne, w zakwestionowanym zakresie: wyjaśnienia K. W. oraz potwierdzające je, co do zasady, odnośnie okoliczności podnoszonych w apelacji, zeznania A. B. (min. odnośnie tego, że broń użytą podczas napadów rabunkowych znalazł on rzekomo przy śmietniku, czy otrzymał ją od P. G., jak też, że K. W. nie miał nic wspólnego z tymi napadami), P. G. (zaprzeczającego, aby brał udział w napadach i związkowi z nimi oskarżonego), N. U. (co do okoliczności przekazania N. S. broni), czy wreszcie Ł. W. (który na rozprawie nie podtrzymał zeznań złożonych we wstępnej fazie postępowania).

Na marginesie należy zauważyć, że P. G. i A. B. zostali prawomocnie skazani min. za popełnienie przedmiotowych rozbojów z 23 stycznia i 13 lutego 2009 r. wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z 11 sierpnia 2014 r. sygn. IIK

11/10 (k. 4950-4955, 5094), N. U. został z kolei skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 4 marca 2014 r. sygn. akt II K 38/11 m.in. za przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i art. 18§2 k.k. w zw. z art. 263§2 k.k. (min. k. 4927-4939)

W świetle całokształtu podniesionych powyżej okoliczności, a w szczególności wobec treści wspomnianych rozmów telefonicznych, zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...) nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że nie ma dowodu, aby K. W. miał świadomość odnośnie planowanych lub zrealizowanych przez A. B. i P. G. przestępstw rozbojów, z użyciem udostępnionej im przez niego broni, tym samym, że udzielił do nich pomocnictwa.

Przypomnienia wymaga to, że zgodnie z art. 18§3 k.k. odpowiada za pomocnictwo min. ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji. Pomocnictwo stanowi tzw. bezskutkową formę popełnienia przestępstwa, a zatem staje się ono dokonane już z chwilą, zakończenia zachowania, które według zamiaru pomocnika miało ułatwić popełnienie właściwego czynu zabronionego. Przesądza o tym jednoznacznie treść art. 22§2 k.k., normującego sytuację, kiedy czynu głównego w ogóle nie usiłowano popełnić (tak jak w przypadku trzeciego rozboju w niniejszej sprawie). O realizacji, a więc o dokonaniu pomocnictwa decyduje wypełnienie przez ułatwiającego właściwych dla tej postaci znamion czynnościowych. (tak również SA w Krakowie z 21 czerwca 2000 r., II Aka 51/00, KZS 2000, z. 7-8, poz. 37; por. też wyrok SN z 2 października 2002 r., IV KKN 109/00, LEX nr 56086). Dla odpowiedzialności za pomocnictwo konieczne jest jedynie wywołanie przez zachowanie pomocnika rezultatu w postaci zmiany sytuacyjnej, przejawiającej się stworzeniem warunków, w których popełnienie czynu zabronionego przez inną osobę będzie łatwiejsze, niż w sytuacji, gdyby pomocnik nie zrealizował swojego zachowania. (min. wyrok SA w Lublinie z 28 grudnia 2000 r., II Aka 250/00, Prok. i Pr. 2001, z. 9, poz. 14; A. Marek, Komentarz..., s. 55, wyrok SN z 5 marca 2002 r., II KKN 77/00, LEX nr 51808).

Strona podmiotowa pomocnictwa charakteryzuje się zamiarem, aby inna osoba popełniła czyn zabroniony (zamiar bezpośredni- chcąc aby inna osoba popełniła czyn zabroniony albo zamiar wynikowy - przewidując możliwość jego popełnienia godzi się na to).

Dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo, spełniającego wymogi procesowe, wystarczające jest określenie czynności wykonawczej podjętej przez pomocnika oraz wskazanie konkretnego przestępstwa określonego ustawą karną, którego popełnienie pomocnik miał ułatwić. (tak min. wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2014 r. sygn. IVKK 251/13)

W świetle całokształtu podniesionych okoliczności należało przyjąć, że rację ma sąd I instancji, iż zgromadzone dowody wykazały, że oskarżony wiedział o planowaniu przez A. B. i P. G. rozbojów i przekazując im wówczas broń, ułatwił ich popełnienie, bowiem umożliwił sprawcom posłużenie się nią w czasie przestępstw (do czego dwukrotnie doszło, trzeci tego rodzaju rozboj był planowany, nie doszło do jego usiłowania z uwagi na zatrzymanie A. B. przez policję). K. W. chcąc, aby sprawcy dokonali przedmiotowych zbrodni, a jak sąd I instancji przyjął, godząc się na to w przypadku trzeciej, ułatwiając ich popełnienie, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Świadczy o tym treść jego rozmów z G. M.. W tym w szczególności rozmowy z 2 III 2009r., w trakcie której oskarżony wyznaje: „pożyczyłem im broń...bo chcieli iść zarobić, bo z czego mam...żyć...no powiedz M. z czego mam żyć . Pożyczyłem im bo z tego pieniądze mam no...” (k. 96-97 akt zawierających oględziny płyt).

Wydźwięk powyższej rozmowy jest jednoznaczny i wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego nie jest możliwa inna jej interpretacja, niż przyjęta przez Sąd w zaskarżonym wyroku. K. W. pożyczał A. B. i P. G. broń i amunicję na ich prośbę (min. k 97 akt zawierających oględziny płyt), gdyż chcieli z nią „iść zarobić”, oskarżony miał w zamian za to otrzymać korzyść majątkową, co było motywem jego zachowania.

Udostępniając sprawcom broń i amunicję faktycznie ułatwił im popełnienie planowanych przestępstw. Ustalenia te były wystarczające do przypisania oskarżonemu popełnienia omawianych czynów z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k., opisanych w punkcie pierwszym zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do argumentacji podniesionej w uzasadnieniu apelacji, należy jeszcze raz zaakcentować, że brakujące zdaniem obrońcy ustalenia co do tego, aby: K. W. „był inicjatorem rozbojów”, „uczestniczył w podziale z uzyskanych z rozbojów pieniędzy” a nawet aby „został poinformowany o ich dokonaniu”, z przyczyn już omówionych są obojętne dla odpowiedzialności karnej pomocnika.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał apelację obrońcy K. W. za bezzasadną. Jednocześnie stwierdził, że ingerencja w treść zaskarżonego wyroku z urzędu możliwa była w tym przypadku (w tym także z uwagi na kierunek apelacji) jedynie w trybie art. 455 k.p.k. poprzez modyfikację kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie trzecim tego orzeczenia stanowiącego (jak sam sąd I instancji przyjmuje w uzasadnieniu orzeczenia) podżeganie N. S. do popełnienia przestępstwa posiadania, bez wymaganego ustawą zezwolenia, broni palnej i amunicji. W konsekwencji sąd odwoławczy zakwalifikował ten czyn z art. 263§2 k.k. w zw. z art. 18§2 k.k., skazując K. W. za popełnienie tego przestępstwa na podstawie powołanych przepisów, zaś za podstawę wymiaru kary przyjął art. 263§2 k.k. w zw. z art. 19§1 k.k..

W pozostałej części zaskarżony wyrok Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał w mocy.

Ubocznie można zauważyć, że akcentowany przez obrońcę oskarżonego motyw, którym miał się kierować K. W. podżegając N. S. do popełnienia wspomnianego występku, jest obojętny dla realizacji jego znamion przez podżegacza, o którym mowa w art. 18§2 k.k.

Zgodnie z art. 618§1 pkt 11 k.p.k Sąd Apelacyjny przyznał ze środków Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 885,60 zł, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Kierując się treścią art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k Sąd odwoławczy, mając na uwadze ustaloną sytuację majątkową oskarżonego oraz rodzaj orzeczonej długoletniej kary o charakterze izolacyjnym zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, ustalając że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.